

Freskó

*Felébredek, éber kakas. Ma gyáva,
vértelen itt a csend. Poharak gömbje,
kemény kölökszilvák csokra, sunyi
kenyérmorzsák ráspolyos mezeje
a háttér. Lomha, szitakötőlenge
szöszst lökdös a hajnal, szórt suttogásra
szítja szemközt a tűzfal fekete
foltját. Teremtő-füllel hallani,*

*Teremtő szemével látni az első
halandó léptek harkálycsattogását,
eperfák bánatát, a cinkefűрге
avar surrogását a szürke szélben.
Forró viasz, pillantásom lecsöppen
a poros, hullámló járdaperemre.
Egy pepita szoknya fityeg komor fák
alján. Fenevad szagú ing idéetlen*

*robog el orrom, ablakom előtt.
Még árny, már fény ébredéskor az ember.
Pengő kötőtűk hurkolják a földre
és felhókra, vadrókák csalogatják
mellékutakra, őzek türelemmel
vezetik, és ha órát megelőzve
sóvárog s éjjel összegyűri ágyát,
veres ölyvek mérik rá az időt.*

*Hajnalonként mindenkivel titok van.
Felnéz a kútból, mely egyszerre hál el
a Nappal és a Holddal. Karimáján,
kerek garatján át egy pillanatra
látja a sistergő, bejárhatatlan
égi zátonyt, hallja a szívbé zárt jel
kattogását. Világot vet a hullám,
ahogy teremtő teremtmény akarja.*